

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Μ. ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ 2006

Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν
τό ῥῆμα τοῦτο τό γεγονός, ὃ ὁ Κύριος
ἐγνώρισεν ἡμῖν. (Λουκ 2, 15).

Ἄν ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ θεοῦ πάλαι κατ' ἀρχάς ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς φανερώσεως τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀνακαίνισις τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων διὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ τοῦ Μονογενοῦς ἀποτελεῖ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς θείας ταύτης ἀγάπης.

Ἐπὶ τὰ τέλη τῶν αἰώνων ἐξ ἄκρας ἀγάπης κινούμενος ὁ θεὸς Πατὴρ πρὸς τό πλάσμα τῶν χειρῶν Αὐτοῦ καὶ μὴ ὑποφέρων βλέπειν αὐτό ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννούμενον, ἀποκαλύπτεται οὐχὶ πλέον ἐν τύποις καὶ συμβόλοις, ἀλλὰ ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ τῷ Μονογενεῖ. Ὁ ἴδιος ὁ θεὸς ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ὁμοιοῦται ἄνευ φερμοῦ ἢ τροπῆς τῷ πλάσματι Αὐτοῦ. Γίνεται ἄνθρωπος, ἐνανθρωπεῖ. Σαρκοῦται ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Κατέρχεται ἐκ τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν, ἵνα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάσῃ.

Τό παράδοξον ὄντως καὶ μέγα τοῦτο μυστήριον, τῆς τοῦ θεοῦ ἡμῶν ἐνανθρωπήσεως, διὰ τοῦ ἀγγέλου εἰς Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας εὐαγγελισθέν, μυστικῶς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων ἐν τοῖς σπλάγχνοις τῆς ἀχράντου Παρθένου τελεῖται, ἐν τόκῳ υἱοῦ πρωτοτόκου τελειοῦται καὶ εἰς Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου τοῖς ἀνθρώποις φανεροῦται.

Εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Βηθλεέμ, τὴν οὐδαμῶς ἐλαχίστην ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα (Μιχ. 5, 1) καὶ εἰς αὐτό τοῦτο τό θεοδέγμον σπήλαιον, ἐν τῇ νυκτί ἐκείνῃ τῆς ἀπογραφῆς, διὰ τό μὴ εἶναι τόπος ἐν τῷ καταλύματι (Λουκ. 2, 7), μακρὰν τῶν ὀμμάτων τῶν ἰσχυρῶν Ἡρωδῶν τοῦ κόσμου, ἐνώπιον ὅμως τῶν ἀγνῶν ὀμμάτων τῆς θεοτόκου καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος καὶ τῆς ἐκθάμβου σιωπῆς ἀλόγου κτίσεως, λαθῶν ἐτέχθη, ἐσπαργανώθη καὶ ἐν τῇ φάτνῃ ἀνεκλίθη (Λουκ. 2, 7) ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Εἰς τούτους πρώτους τούτους καὶ ἐγγύς αὐτόπτας μάρτυρας προστίθενται καὶ ἄλλοι, ποιμένες οἱ ἀγραυλοῦντες, οἱ ἐκ τοῦ ὁμόρου αὐτῶν χωρίου ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, τῶν ψαλλόντων ἐν οὐρανοῖς τό Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῶ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία (Λουκ. 2, 13-14), εἰς Βηθλεέμ ἀποστελλόμενοι, ἵνα ἴδωσι τό ῥῆμα τοῦτο τό γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν αὐτοῖς (Λουκ. 2, 15). Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μάγοι σοφοί, Περσῶν βασιλεῖς (Ματθ. 2, 1), ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ ἀστέρος ὀδηγούμενοι (Ματθ. 2, 2), προσερχόμενοι, τῷ βασιλεῖ προσπίπτουσι καὶ

τά δῶρα τῆς εὐσεβείας αὐτῶν αὐτῷ προσάγουσι, χρυσόν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν (Ματθ. 2, 9-11), ἀκολούθως δέ δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπιστρέφουσι (Ματθ. 2, 12), ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς ληρῶδη, μισσηνοῦντα διὰ ματαίαν δόξαν ἐπ' ἀθώοις νηπίοις (Ματθ. 2, 16).

Ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως, ἀκολουθουμένου ὑπὸ

τοῦ γεγονότος τοῦ σταυροῦ, τῆς ἀναστάσεως, τῆς ἀναλήψεως Αὐτοῦ καί τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοιτήσεως, ἐθεμελιώθη ἡ ἀνά τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία καί μάλιστα πρῶτον ἡ Σιωνίτις Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ταχθεῖσα νά διαλαλή τήν ἅπαξ παραδοθεῖσαν ἀλήθειαν εἰς αὐτούς τούτους τούς τόπους, ἐν οἷς ἐφανερώθη καί νά διαφυλάττη τούτους. Αὕτη μετά τῆς ἐν Αὐτῇ Ἀδελφότητος τῶν Σπουδαίων μοναχῶν εἰς ναούς ἀπερίττους ἀλλά καί μεγαλοπρεπεῖς, ὡς ἡ Κωνσταντίνειος καί Ἰουστινιάνειος αὕτη Βασιλική τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, πιστῶς κηρύττει τήν σωτήριον διά τόν ἄνθρωπον ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν καί ὀρθοδόξως τόν θεόν λατρεύει.

Σήμερον δέ ἐν τοῖς χαλεποῖς τούτοις τῆς ἀνθρωπότητος καιροῖς, τῆς πνευματικῆς συγχύσεως, τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, τῆς βίας, τῆς αἱματοχυσίας, τοῦ πολέμου καί τῆς τρομοκρατίας, μαρτυρεῖ Χριστόν, τόν ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, σαρκωθέντα καί ἐνανθρωπήσαντα, τόν εἰσέτι ἐν σπαργάνοις ὄντα καί διωχθέντα, τόν ἀντιτάξαντα εἰρήνην εἰς τήν βίαν, ἀγάπην εἰς τό μῖσος, εὐεργεσίαν εἰς τήν ἀχαριστίαν, τόν προσενεγκόντα ἑαυτόν ὡς θυσίαν καί τό μέγα τραῦμα, τόν ἄνθρωπον, ἰασάμενον. Τοῦτον προβάλλει ὡς θεραπείαν διά τήν ἐπίλυσιν τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Ὡς τόν καθαιρέτην τοῦ μεσοτοιχοῦ καί τοῦ φραγμοῦ, τοῦ χωρίζοντος οἰκογενεῖας καί πόλεις, ἔθνη καί λαούς. Ὡς τόν προστάτην τῶν πτωχῶν, τῶν ἀδικουμένων, τῶν ἐκμεταλλευσόμενων καί τῶν ἀνέργων. Ὡς τόν τροφοδότην τῶν πεινῶντων καί τῶν ἐνδεῶν. Τό παράδειγμα Τούτου ἀκολουθοῦσα ὡς τό Σῶμα Αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία, θεραπεύει τās πληγὰς τοῦ λαοῦ αὐτῆς, ἀλλά καί παντός πληγέντος, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, γλώσσης καί θρησκευματος.

Τό χαρμόσυνον καί σωτήριον τοῦτο μήνυμα ἀπαγγέλλομεν παντί τῷ ὀρθοδόξῳ Ἡμῶν ποιμνίῳ, τῷ διαβιοῦντι εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί ἀλλαχοῦ μετά τῶν Πατριαρχικῶν Ἡμῶν εὐλογιῶν καί Πατρικῶν εὐχῶν, ὅπως ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεῖς καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεῖς διά τήν ἡμῶν σωτηρίαν Χριστός ὁ ἀληθινός θεός ἡμῶν διαφυλάττη καί στερεοῖ αὐτό καί τόν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἑλληνισμόν ἐν τῇ ἐνότητι τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἐν ὑγιείᾳ καί ὁμονοίᾳ οἰκογενειακῇ, ἐν προόδῳ, εὐημερίᾳ καί εἰρήνῃ καί ἐν πλουσίᾳ παροχῆς πνευματικῶν καί ἐπιουσίων ἀγαθῶν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Βηθλεέμ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2006

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων